

Reforma laboral?

Francesc Blasco
'President del Col·legi de Graduats Socials de Tarragona'
25 d'octubre de 2010

Ara fa uns dies, les Corts van aprovar la reforma laboral. Crec que aquesta reforma no ha satisfet a ningú. Ni als empresaris, ni als treballadors, ni per descomptat als professionals i estudiosos del Dret Laboral. I quan una llei no aconsegueix l'objectiu que pretén, queda clar que és una llei dolenta.

En aquest cas, la llei de reforma laboral neix amb totes les condicions per a ser un prototip de legislació dolenta. Podem examinar-la des de diferents angles i amb diferents visions. Podem justificar-la per una petició unànime del món empresarial i del món econòmic. Podem convenir que la reforma és una imposició que, en definitiva, ens ve de l'exterior des de la situació econòmica del país.

És curiós que, malgrat que tothom la considera necessària, el Parlament no hagi estat capaç de fer la reforma que es necessitava.

Llavors, quines són les causes per a que el projecte presentat pel Govern i les posteriors aportacions dels grups parlamentaris no hagin aconseguit fer un text útil, pragmàtic, avançat i eficaç?

Sense entrar en tecnicismes, crec que la llei pateix un problema primordial: la diagnosi prèvia.

En tractar-se d'un tema de gran sensibilitat social, és fàcil caure en la demagògia o en el desconeixement de la realitat. Tothom és conscient que el major problema del país és l'atur, però això ho associem a un tema que anomenem precarietat laboral. No és tan simple. El problema no és la precarietat, el problema és la manca de llocs de treball.

Quan comptabilitzem gairebé cinc milions d'aturats, no mirem si aquests tenien un lloc de treball indefinit o precari. Mirem i veiem que no hi ha lloc de treball. Per tant, jo diria que el problema no és l'atur, sinó que el problema real és la manca de llocs de treball. Perquè si no hi ha llocs de treball, necessàriament hi ha atur.

Succeeix, doncs, que qualsevol reforma laboral ha d'anar dirigida a crear unes condicions laborals que des de la justícia generin confiança a uns i altres, per a augmentar la producció i la rendibilitat en el treball.

Això no sempre s'entén així i, des d'una dinàmica sindical al meu judici mal entesa, es lluita obstinadament pels llocs de treball indefinits, sense oblidar que aquest és el culpable que en alguns moments no hi hagi treballant el nombre de persones que podrien estar fent-ho.

A la legislació espanyola el contracte s'assembla bastant a un matrimoni entre l'empresa i el treballador. En aquesta situació, quan es dóna una situació de divorci per voluntat de l'empresa, surt car i malament.

Quantes persones que avui estan a les llistes d'aturats contra la seva voluntat buscarien el pas transitori del contracte eventual per a poder treballar. Quantes empreses augmentarien les seves plantilles sense por al matrimoni amb el treballador.

Aquí entra el difícil paper dels sindicats. La recent vaga ha servit per a comprovar que en matèria de política sindical també estem molt immadurs. La llei de vaga, amb el seu text preconstitucional no ha propiciat la participació del treballador, de manera que aquest es troba en moltes ocasions desinformat i que la pressió de l'entorn el condueix a situacions de tensió.

Urgeix clarificar conceptes i anomenar les coses pel seu nom. Cal explicar a la societat que les paraules sinònimes són trampes no només dialèctiques. Cal distingir entre piquet informatiu, que és un dret, i piquet amenaçador, que és un delictes. Cal explicar que serveis mínims és el mínim garantit i que, d'aquí al 100%, tot és possible. Però no és possible l'1% antidemocràtic.

Cal trencar tabús. Cal canviar el que cal canviar i ningú pot canviar el que és una realitat.

http://www.tarragona21.cat/index.php?command=show_news&news_id=15568